

SỐ 346

KINH ĐẠI PHƯƠNG QUẢNG THIỆN XẢO PHƯƠNG TIỆN

Hán dịch: Đời Triệu Tống, Đại sư Thi Hộ.

QUYỂN I

Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở tại khu vườn rừng Kỳ Đà – Cấp Cô Độc thuộc nước Xá-vệ, cùng với chúng Đại Bí-sô tám ngàn người và một vạn sáu ngàn Bồ-tát. Các vị Bồ-tát này đều có đủ phương tiện trí tuệ thần thông, chứng đắc đại Tổng trì, biện tài vô ngại.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn ở nơi pháp tòa lớn có trăm ngàn đại chúng cung kính vây quanh nghe Phật thuyết pháp. Khi ấy, trong pháp hội có một Đại Bồ-tát tên là Trí Thượng, từ chỗ ngồi đứng dậy, bày vai áo bên phải, gối phải quỳ sát đất, làm lễ nơi chân Phật, rồi chấp tay bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Con có đôi điều muốn thưa hỏi, xin Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Giác thương xót cho con được hỏi.

Phật bảo Bồ-tát Trí Thượng:

–Này thiện nam! Cho phép ông hỏi, nay đã đúng lúc. Chư Phật, Như Lai luôn tùy theo điều người thưa hỏi mà giảng nói thích ứng khiến người nghe luôn hoan hỷ.

Đại Bồ-tát Trí Thượng liền bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Vì sao Đại Bồ-tát dùng phương tiện thiện xảo? Xin Thế Tôn phân biệt giảng nói.

Phật bảo Đại Bồ-tát Trí Thượng:

–Này thiện nam! Ông nên biết Đại Bồ-tát có đủ phương tiện thiện xảo, dùng một phương tiện làm cho khắp tất cả chúng sinh đều tu hành đúng như lý. Vì sao? Vì Đại Bồ-tát luôn có đủ phương tiện thiện xảo, cho đến ở trong cõi ác nơi các loài bàng sinh khác, Đại Bồ-tát cũng đem tâm Nhất thiết trí bình đẳng tạo các phương tiện, rồi liền đem căn lành này hồi hướng về khắp tất cả chúng sinh, khiến họ tu hành theo hai pháp. Những gì là hai? Đó là tâm nhất thiết trí và tâm hồi hướng.

Thiện nam! Như thế gọi là phương tiện thiện xảo của Đại Bồ-tát.

Lại nữa, này thiện nam! Đại Bồ-tát có đầy đủ phương tiện thiện xảo, đối với các chúng sinh đã có căn lành, không nghĩ đến việc hủy hoại, thường đối với điều họ ưa thích sinh tâm tùy hỷ, rồi liền đem căn lành tùy hỷ ấy hồi hướng cho tất cả chúng sinh, lại đem tâm Nhất thiết trí thí khắp cho hết thảy các loài. Tuy có tâm bố thí nhưng tất cả đều không chấp giữ, cũng không có chỗ thủ đắc.

Thiện nam! Như vậy gọi là phương tiện thiện xảo của Đại Bồ-tát.

Này thiện nam! Đại Bồ-tát có đầy đủ phương tiện thiện xảo. Hoặc khi đi qua mười phương thế giới, cho đến tất cả các nơi chốn, thấy tất cả những cây hoa, cây hương nhiệm mầu đẹp đẽ, Bồ-tát thấy rồi không khởi một niệm muốn lấy, lại nghĩ: “Cây hương, cây hoa này không phải là vật để ta chiếm dụng, mà phải dâng cúng lên tất cả chư Phật nơi mười phương”, liền đem căn lành như vậy hồi hướng về Nhất thiết trí.

Thiện nam! Như vậy gọi là phương tiện thiện xảo của Đại Bồ-tát.

Này thiện nam! Đại Bồ-tát có đầy đủ phương tiện thiện xảo, theo chỗ hướng đến, thấy tất cả chúng sinh hưởng các sự an vui, khi đó Bồ-tát sinh tâm tùy hỷ, liền đem căn lành tùy hỷ này hồi hướng về Nhất thiết trí.

Lại nữa, nếu Bồ-tát đi đến đâu, hoặc thấy tất cả chúng sinh chịu các khổ não, lúc đó Bồ-tát sinh tâm thương xót, liền mặc áo giáp tinh tấn phát nguyện: “Tôi xin chịu thế tất cả các khổ não cho hết thấy chúng sinh, nguyện cho khắp chúng sinh đều được an vui”, liền đem căn lành này hồi hướng về Bồ-đề vô thượng.

Thiện nam! Như vậy gọi là phương tiện thiện xảo của Đại Bồ-tát.

Này thiện nam! Đại Bồ-tát có đầy đủ phương tiện thiện xảo, tùy theo nơi chốn, nếu lễ một Phật Như Lai, tức là đồng thời lễ các chư Phật Như Lai. Vì sao? Vì chư Phật Như Lai cùng một pháp tánh, cùng một phẩm Giới, cùng một phẩm Định, phẩm Tuệ, phẩm Giải thoát, phẩm Giải thoát tri kiến. Cũng lại đồng một tâm ý cao tột. Bồ-tát hiểu rõ như vậy rồi, cho đến cung kính cúng dường một Phật Như Lai cũng đồng như cung kính cúng dường hết thấy chư Phật Như Lai. Bồ-tát đem tâm rộng lớn gồm thâu tất cả.

Thiện nam! Như vậy gọi là phương tiện thiện xảo của Đại Bồ-tát.

Này thiện nam! Đại Bồ-tát có đầy đủ phương tiện thiện xảo, hoặc thấy người tu tập Đại thừa nhưng đối với pháp ấy sinh tâm thoái chuyển, khi đó Bồ-tát liền nghĩ: “Ta nên vì người ấy xưng tán một bài kệ bốn câu, làm cho người ấy theo đúng như lý mà tu học, khiến tâm không thoái chuyển”. Nghĩ rồi liền nói: “Này các người tu tập Đại thừa, nếu đối với bài kệ bốn câu ấy, hiểu rõ được ý nghĩa, tức có thể đối với tất cả ngôn ngữ thông suốt hết các nghĩa lý, tức không sinh tâm thoái lui. Ta đã nói bài kệ bốn câu, nếu người nào có thể nghe nhận, tức liền được biện tài của chư Phật. Ta sẽ đem căn lành này bố thí khắp tất cả chúng sinh, đều nguyện cho họ đạt được đa văn đầy đủ, bao gồm các biện tài vô ngại của chư Phật”.

Thiện nam! Như vậy gọi là phương tiện thiện xảo của Đại Bồ-tát.

Này thiện nam! Đại Bồ-tát đạt đầy đủ phương tiện thiện xảo, hoặc lúc đến chỗ những người nghèo cùng hành khát, Bồ-tát sinh tâm thương xót liền nghĩ: “Nghịệp của họ đã tạo, nhất định phải chịu quả báo, ta nên đối với họ hòa hợp vui vẻ, tùy theo ý muốn của họ

mà bố thí”. Như Phật đã nói trong việc bố thí có bốn hành tướng. Đó là: Bố thí với tâm lớn, bình đẳng. Việc ta bố thí này tuy ít nhưng với tâm Nhất thiết trí thì lại vô lượng. Nếu ta bố thí cho người nghèo khổ hành khát bằng tâm Nhất thiết trí, thì nhờ diệu lực của thiện căn này sẽ được tay báu thường phát ra các thứ châu báu, thí khắp tất cả chúng sinh. Bố thí cho người nghèo khổ như vậy tức có thể ngang bằng với việc tu phước hạnh như bố thí, trì giới, thiền định của Phật-Thế Tôn hiện tại không khác.

Thiện nam! Như vậy gọi là phương tiện thiện xảo của Đại Bồ-tát.

Này thiện nam! Đại Bồ-tát đạt đầy đủ phương tiện thiện xảo, có lúc cùng ở với hàng Thanh văn, Duyên giác, khi ấy, Bồ-tát đối với hai thừa chỉ sinh tâm cung kính. Nếu chúng Thanh văn, Duyên giác ấy hoặc do hai việc mà sinh khởi tướng ngã. Những gì là hai? Một là Bồ-tát sinh ra chư Phật, Thế Tôn. Hai là chư Phật, Thế Tôn sinh ra hàng Thanh văn, Duyên giác.

Hàng Nhị thừa do sự việc ấy mà nghĩ: “Ở đây ta là cao tột, làm sao có thể sinh tâm cung kính đối với kẻ kia được”. Bồ-tát tuy nghe nói như vậy nhưng vì dùng phương tiện nên tâm không nghĩ khác.

Thiện nam! Như vậy gọi là phương tiện thiện xảo của Đại Bồ-tát.

Này thiện nam! Đại Bồ-tát đạt đầy đủ phương tiện thiện xảo, có thể ở trong một hạnh bố thí thành tựu được sáu pháp Ba-la-mật.

Hành tướng ấy như thế nào? Nghĩa là bất kỳ ở đâu, Bồ-tát thấy người đến xin, khi ấy Bồ-tát thân phục tâm tham lam keo kiệt, tùy theo ý họ muốn mà thí cho. Đây gọi là Bồ-tát thành tựu bố thí Ba-la-mật.

Khi bố thí như vậy, Bồ-tát tự giữ gìn giới hạnh, lại có thể giáo hóa người phá giới, rộng độ làm cho họ được an trụ nơi giới thanh tịnh. Đây gọi là Bồ-tát thành tựu giữ giới Ba-la-mật.

Khi bố thí như vậy, Bồ-tát lấy tâm từ làm đầu, lại không sinh tâm hỷ hoại mà trụ vào tâm cứu hộ, tâm bình đẳng. Lúc sinh khởi tâm như thế gọi là Bồ-tát thành tựu nhẫn nhục Ba-la-mật.

Khi bố thí như vậy, hoặc thức ăn nước uống và các nhu cầu

khác, tùy theo đó mà bố thí, Bồ-tát tới lui dừng nghỉ, đối với thân, miệng, ý không sinh mệt mỏi. Đây gọi là Bồ-tát thành tựu tinh tấn Ba-la-mật.

Khi bố thí như vậy, tùy chỗ bố thí, tâm Bồ-tát luôn trụ ở một cảnh không sinh tán loạn. Đây gọi là Bồ-tát thành tựu thiền định Ba-la-mật.

Khi bố thí như vậy, Bồ-tát đều nhận biết người thí như vậy, người nhận như vậy, đều được quả báo gì, nên mọi nêu bày so sánh thấy đều bình đẳng, trong đó không một chút pháp nào có thể thủ đắc. Đây gọi là Bồ-tát thành tựu trí tuệ Ba-la-mật.

Thiện nam! Như vậy gọi là Đại Bồ-tát dùng phương tiện thiện xảo ở trong một hành bố thí thành tựu được sáu pháp Ba-la-mật.

Lúc ấy, Đại Bồ-tát Trí Thượng lại bạch Phật:

–Hy hữu thay Thế Tôn! Trong hạnh bố thí của Đại Bồ-tát mới có các phương tiện thiện xảo như vậy. Dùng phương tiện ấy nên có thể giải thoát mọi khổ não nơi luân hồi cho tất cả chúng sinh, bao gồm tất cả pháp tạng của chư Phật.

Phật bảo Bồ-tát Trí Thượng:

–Đúng vậy! Đúng vậy! Đúng như ông đã nói. Các Đại Bồ-tát đạt đủ phương tiện thiện xảo, nên có thể ở trong một hạnh bố thí mà thành tựu lợi ích của vô lượng thắng hạnh.

Đức Thế Tôn lại bảo Đại Bồ-tát Trí Thượng:

–Thiện nam! Ông nên biết! Đại Bồ-tát đạt đủ phương tiện thiện xảo, giả như lúc nào đó bị tội rất nặng, nhưng Bồ-tát ấy cũng không làm hư hoại thiện căn. Vì sao không làm hư hoại? Vì Bồ-tát hoặc có lúc gặp tri thức xấu ác khuyên làm thoái lui đạo ý vô thượng, bị tội rất nặng. Khi ấy, Bồ-tát tự suy nghĩ: “Nếu ngay bây giờ, đối với thân này ta chứng lấy Niết-bàn, chấm dứt đời sau, không còn phải mặc áo giáp tinh tấn, thì làm sao có thể độ thoát mọi khổ não nơi luân hồi cho chúng sinh? Ta không nên vì sự việc này mà tự hủy hoại tâm kia. Vì sao? Vì ta nguyện ở trong luân hồi độ thoát tất cả chúng sinh, dù có tội rất nặng cũng không làm dứt mất thiện căn”.

Thiện nam! Như vậy gọi là phương tiện thiện xảo của Đại Bồ-

tát.

Này thiện nam! Nếu Bồ-tát xuất gia có tâm phân biệt, ý nghĩ riêng khác thì đã mắc bốn tội căn bản. Bồ-tát ấy nếu có đủ phương tiện thiện xảo thì tùy lúc phát sinh mà liền sám hối.

Thiện nam! Ta nói Bồ-tát ấy là người không có tội.

Đại Bồ-tát Trí Thượng bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Vì sao Bồ-tát cũng có tội?

Phật bảo Đại Bồ-tát Trí Thượng:

–Nếu nói Bồ-tát không có tội, thì sao Bồ-tát ở trong trăm ngàn kiếp, học giới Ba-la-đề-mộc-xoa, có người phạm tội căn bản?

Thiện nam! Ông nên biết, đối với những lời thiện, lời ác của tất cả chúng sinh, các vị Bồ-tát ấy đều có thể nhẫn. Nhưng do tác ý tương ứng với pháp Thanh văn, Duyên giác nên nói Bồ-tát ấy đã mắc bốn tội căn bản. Như hàng Thanh văn đã phạm tội căn bản rồi thì không thể chứng đắc Niết-bàn. Bồ-tát xuất gia cũng như vậy, bị tội này mà không kịp thời sám hối ngay, cùng tác ý với Thanh văn, Duyên giác thì không thể tiến tới chứng đắc cảnh giới Niết-bàn.

Khi đó, Tôn giả A-nan bèn đi tới trước chỗ Phật bạch:

–Bạch Thế Tôn! Trong thành Xá-vệ có một Bồ-tát tên Quang Tụ Vương, một hôm con vào thành khát thực, không thấy Bồ-tát ấy, lúc đó Bồ-tát Quang Tụ Vương đang ở nơi một thôn xóm, cùng với một người nữ đồng ngồi một chỗ, nói những lời phi pháp. Con đến thấy như vậy nhưng họ không lẫn tránh, lại còn nói pháp phạm hạnh.

Bạch Thế Tôn! Phật, Như Lai của con là Đạo sư của tất cả chúng sinh, việc gì cũng biết, việc gì cũng thấy, việc gì cũng hiểu rõ, con trông thấy hành tướng như thế, vậy sự việc ấy là thế nào? Xin Phật chỉ dạy.

Lúc Tôn giả A-nan nói lời này xong thì nơi pháp hội của Phật mặt đất rung động.

Khi ấy, Bồ-tát Quang Tụ Vương hiện thân trên không, cao một cây Đa-la, hỏi Tôn giả A-nan:

–Thưa Tôn giả A-nan! Theo ý của Tôn giả thì thế nào? Người phạm phi pháp sao có thể trụ ở hư không như vậy?

Bấy giờ, Tôn giả A-nan ở trước Đức Như Lai, hướng lên hư không hỏi:

–Bồ-tát Quang Tụ Vương! Như vừa rồi tôi đã nêu bày sự tướng, vì sao Bồ-tát tạo sự phi pháp ấy?

Tôn giả A-nan nói lời này vừa dứt, Đức Thế Tôn bèn dùng chân ấn xuống đất, tức thì các thế giới nơi phương khác đều có chư Phật Thế Tôn hiện ra trong hư không, nói rõ: “Bồ-tát ấy đã lìa phi pháp, Ta chứng biết việc này”. Chư Phật Thế Tôn ấy nói xong liền ẩn vào hư không.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn bảo Tôn giả A-nan:

–Ông không nên đối với bậc Bồ-tát trụ nơi Đại thừa mà tưởng có lỗi lầm.

Này Tôn giả A-nan! Ví như quả thứ nhất và thứ hai trong thừa Thanh văn, người cầu đạo vô lậu không lấy làm khó, Đại Bồ-tát đạt đủ phương tiện thiện xảo cũng như vậy, cầu Nhất thiết trí không lấy làm khó. Vì sao? Vì Bồ-tát đã lìa các sự trói buộc của quyến thuộc, đã có thể an trụ nơi Phật, Pháp, Tăng bảo, không hủy hoại tâm thanh tịnh, không còn thoái lui nơi quả vị Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Tôn giả A-nan nên biết! Nếu có người trụ nơi thừa Bồ-tát, không lìa tâm Nhất thiết trí thì dù đối với pháp của năm dục mà vui hưởng cũng không có lỗi lầm. Do đó, chư Phật Như Lai chứng đắc đầy đủ năm căn là nghĩa như vậy.

Tôn giả A-nan, như ông đã thấy, nhân duyên việc ấy của Bồ-tát Quang Tụ Vương, Ta sẽ vì ông giảng nói sự thật.

Này Tôn giả A-nan! Ông nên biết, Bồ-tát Quang Tụ Vương đi vào thôn xóm cùng ngồi một chỗ với người nữ, tức người nữ ấy nơi hai trăm đời quá khứ đã cùng làm vợ chồng với Bồ-tát. Vì thế nên đời này, người nữ kia khi thấy Bồ-tát Quang Tụ Vương đầy đủ giới lực, oai quang an lành rồi, do nghiệp của đời trước nên sinh ý nghĩ sai lầm, nhưng nhờ năng lực của thiện căn nên nghĩ: Nếu ta được Bồ-tát Quang Tụ Vương này đến nhà của ta, cùng ngồi một chỗ, cũng có thể giúp ta phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác.

Này Tôn giả A-nan! Khi ấy, Bồ-tát Quang Tụ Vương biết ý nghĩ của người nữ ấy, nên liền trong đêm đến nhà người nữ đó, cùng

ngồi một chỗ, giảng nói vô số pháp môn cho người ấy. Bấy giờ, nhà của người nữ trong ngoài đều bằng phẳng rộng rãi sạch đẹp.

Bồ-tát Quang Tụ Vương cùng ngồi một chỗ rồi nắm tay phải của người nữ kia, nói kệ:

*Phật không khen ngợi pháp dục nhiễm
Ngu si mê chấp nên đeo đuổi
Có thể dứt trừ tâm ái dục
Phật nói người ấy là tối thượng.*

Này Tôn giả A-nan! Người nữ kia nghe kệ rồi tâm rất vui mừng, liền từ chỗ ngồi đứng dậy, chấp tay cung kính đánh lễ nơi chân Bồ-tát Quang Tụ Vương rồi nói kệ:

*Tâm con vốn không thật cầu dục
Con biết Phật không khen pháp dục
Có thể dứt trừ tâm ái dục
Phật gọi người ấy là tối thượng..*

Nói kệ này xong, lại tiếp:

*Nên biết tâm con đã suy nghĩ
Lời nói chân thật không sai khác
Nếu người thích câu Bồ-đề Phật
Tất cả chúng sinh được lợi lạc.*

Này Tôn giả A-nan! Người nữ ấy được Bồ-tát Quang Tụ Vương dùng phương tiện thiện xảo mở bày, hướng dẫn, liền phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Bấy giờ, Bồ-tát liền từ chỗ ngồi đứng dậy đi ra khỏi nhà ấy.

A-nan, ông nên biết! Ta xem thấy người nữ kia tâm sâu xa đã được thanh tịnh, dũng mãnh, cao tột, nên Ta thọ ký cho người ấy được đạo quả Bồ-đề.

A-nan! Người này sau khi qua đời, sẽ chuyển được thân nữ thành thân nam, từ nay về sau trải qua chín mươi chín trăm ngàn vô số kiếp, sẽ được thành Phật hiệu là Cận Sự Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác, xuất hiện ở đời.

Này Tôn giả A-nan! Do duyên cơ ấy nên biết, Đại Bồ-tát đã xa

lìa sự trói buộc của ân ái, quyến thuộc, tất cả những phi pháp hoàn toàn không sinh hại.

Khi ấy, Đại Bồ-tát Quang Tụ Vương nghe Đức Phật Thế Tôn nói như vậy, liền từ trên hư không hạ xuống, đầu mặt đánh lễ nơi chân Phật, rồi chấp tay bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Đại Bồ-tát đạt đủ phương tiện thiện xảo, trụ nơi hạnh đại bi luôn tạo được lợi ích.

Bạch Thế Tôn! Con cũng được hạnh này.

Bạch Thế Tôn! Nếu Bồ-tát có thể làm cho một chúng sinh phát khởi một căn lành, thì đối với các thứ sắc ái không phát sinh tâm tạo tội. Nếu như đã sinh khởi tội lỗi cấu uế tức phải ở trong trăm ngàn kiếp chịu khổ nơi địa ngục.

Bạch Thế Tôn! Nếu Bồ-tát ấy sinh tâm tạo tội chịu khổ nơi địa ngục, nên biết Bồ-tát này liền lìa bỏ chúng sinh đã phát khởi thiện căn, làm cho thiện căn không thể thành tựu.

Lúc đó, Đức Thế Tôn khen ngợi Bồ-tát Quang Tụ Vương:

–Lành thay! Lành thay! Đúng vậy! Đây Bồ-tát! Đúng như lời ông nói. Nếu người trụ ở tâm đại bi thì có thể làm cho tất cả chúng sinh dứt trừ tất cả tội cấu uế.

Này thiện nam! Ta nhớ vô số kiếp về thời quá khứ, có một Ma-noa-phước-ca (Nho đồng) tên là Quang Minh, ở trong bốn vạn hai ngàn năm, tu giữ phạm hạnh, lìa các lỗi lầm. Quá bốn vạn hai ngàn năm rồi, vào một lúc nọ có việc cần nên đi vào một thành của vua, tên là Thần Thông, gặp một người nữ tên là Già-thác, người nữ ấy thấy Ma-noa-phước-ca đẹp đẽ nên sinh tâm yêu thích, liền đến trước làm lễ.

Này Bồ-tát Quang Tụ Vương! Lúc ấy, đồng tử liền hỏi người nữ kia: “Cô có điều gì mong cầu?”. Người nữ đáp: “Tôi muốn cùng làm vợ chồng với Ma-noa-phước-ca”. Ma-noa-phước-ca đáp: “Ta không sinh tưởng dục đối với người nữ”. Người nữ lại nói: “Hôm nay, nếu tôi không được cùng với ông làm vợ chồng thì không lâu nữa tôi sẽ chết”. Khi ấy, Ma-noa-phước-ca liền suy nghĩ: “Ta ở trong bốn vạn hai ngàn năm, tu giữ phạm hạnh, không phạm giới cấm. Bây giờ, ta không nên làm việc ái nhiễm phi pháp. Vậy đối với người nữ

này, ta nên xa lìa”. Nghĩ rồi, liền đi cách xa người nữ bảy bước. Quá bảy bước thì dừng lại một chút, phát sinh tâm đại bi với người nữ kia, nghĩ: “Lúc này, ta nên phát tâm dũng mãnh. Nếu phạm giới cấm thì thà chịu khổ báo nơi địa ngục chứ không nên tránh xa, khiến cho cô ta bị chết”.

Này Bồ-tát Quang Tụ Vương! Lúc đó Ma-noa-phước-ca Quang Minh liền nắm tay người nữ Già-thác nói: “Ta sẽ tùy theo ý muốn của cô”.

Khi nghe nói xong, người nữ rất vui mừng, thỏa mãn sự mong cầu nên không chết.

Ma-noa-phước-ca Quang Minh cùng với Già-thác làm vợ chồng trong mười hai năm. Quá mười hai năm, Ma-noa-phước-ca lại tinh tấn tu hành phạm hạnh. Sau khi chết sinh lên cõi trời Phạm thiên.

Này Bồ-tát Quang Tụ Vương! Ma-noa-phước-ca Quang Minh thời ấy, chính là thân Ta ngày nay. Người nữ Già-thác nay là Da-thâu-đà-la.

Vì sao? Vì lúc ấy, Ta chỉ vì một niệm sinh tâm khởi đại bi rồi trở lại tu phạm hạnh, được sinh lên cõi trời Phạm thiên, do vậy trong mười ngàn kiếp Ta phải thọ thân luân hồi, nhưng ta vẫn không sinh một mối, nhằm chán.

Này Bồ-tát Quang Tụ Vương! Có các chúng sinh không đủ phương tiện thiện xảo ở trong luân hồi chịu khổ nơi địa ngục. Bồ-tát nhờ đủ phương tiện thiện xảo, nên được sinh ở cõi trời Phạm thiên.

Này Bồ-tát Quang Tụ Vương! Ví như các Tôn giả Xá-lợi-tử, Mục-kiền-liên là Đại A-la-hán, dù là trí tuệ thần thông bậc nhất trong các Thanh văn, cũng chưa thể có đủ phương tiện thiện xảo.

Này Bồ-tát Quang Tụ Vương! Trong pháp của Ta có một Bí-sô tên là Câu-ca-lê-câu, bị đọa nơi địa ngục, việc ấy là thế nào?

Này Bồ-tát Quang Tụ Vương! Ta nhớ về đời quá khứ, trong pháp của Phật Câu-lưu-tôn có một Bí-sô tên là Vô Cấu. Khi ấy, Bí-sô này trụ nơi A-lan-nhã tu một mình tại hang núi. Cách chỗ đó không xa có một vị tiên nhân đạt ngũ thông, tu tập ở riêng một chỗ. Hôm ấy, bỗng có nhiều mây đen ùn ùn kéo đến, rồi mưa to trút xuống, lúc này người cận trụ nữ của vị tiên nhân ngũ thông kia đi

đến chỗ ở của Bí-sô Vô Cấu muốn não hại để phá phạm hạnh của Bí-sô này. Khi vị tiên nhân bước vào, Bí-sô vừa mới đi ra, vị tiên nhân thấy thế bèn sinh tâm tội lỗi, khinh chê hủy báng, liền suy nghĩ: “Bí-sô Vô Cấu này đã thoái thất phạm hạnh, muốn làm việc phi pháp”. Bí-sô Vô Cấu biết ý nghĩ của vị tiên nhân, liền bay lên hư không cao bảy cây Đa-la. Vị tiên thấy Bí-sô này ở trong hư không, nên nói: “Tôi mang dao bén đến nơi hang này để phá phạm hạnh của ông. Sao ông nay vẫn ở nơi hư không?”. Tiên nhân nói xong, Bí-sô liền từ hư không hạ xuống làm lễ tiên nhân, không bay lên nữa.

Trong khoảnh khắc, tiên nhân kia liền bị đọa vào địa ngục lớn.

Này Bồ-tát Quang Tụ Vương! Ý ông thế nào? Bí-sô Vô Cấu thời ấy nay chính là Bồ-tát Từ Thị, còn Tiên nhân ngũ thông nay chính là Bí-sô Câu-ca-lê-câu.

Này Bồ-tát Quang Tụ Vương! Do nhân duyên ấy, nên biết điều đó chẳng phải là cảnh giới của hàng Nhị thừa, mà đều là nẻo hành theo phương tiện quyền xảo của Đại Bồ-tát có đủ trí tuệ.

Này Bồ-tát Quang Tụ Vương! Lại như ở đời có người Nga-ni-ca, biết đầy đủ sáu mươi bốn loại nghề. Người này ưa thích của báu, đến nơi nào cũng thi thố tài nghệ của mình nên tất cả vật dụng đều đạt được. Lấy được vật báu của mọi người rồi, sau lại quên đi, nên đều muốn từ bỏ. Đại Bồ-tát đạt đủ phương tiện thiện xảo cũng như vậy. Đối với tất cả nơi chốn đều hiện bày phương tiện cứu độ chúng sinh, nơi mỗi mỗi chỗ hướng tới đối với các chúng sinh đều không có sự mong muốn giữ lấy. Thấy các chúng sinh đã có căn lành thì khuyên làm cho tăng thêm. Do sức của căn lành đã tạo, khiến cho chúng sinh phát sinh được thắng hạnh. Bồ-tát cũng không có tham đắm, chấp trước, cho đến các việc đùa vui, dù là thuận làm nhưng rồi lìa bỏ, trong tâm không có sự trói buộc.

Này Bồ-tát Quang Tụ Vương! Lại như loại bàng sinh khác ở thế gian, thấy các thứ hoa đẹp đầy đủ sắc hương, đều không thể phát sinh ý nghĩ vui thích. Bồ-tát đạt đủ phương tiện thiện xảo cũng lại như vậy. Tuy thọ nhận tất cả các việc vui đùa nhưng chưa từng sinh một ý niệm ưa thích, không tự mình làm, không bảo người khác làm, không chấp trước gì cả.

Lại như gieo các hạt giống nơi ruộng đất phì nhiêu, chắc chắn là sinh được mầm cây, hoa quả. Đại Bồ-tát có đủ phương tiện thiện xảo cũng như vậy. Tu tập pháp môn giải thoát Không, Vô tướng, Vô nguyện, chắc chắn là lìa bỏ các pháp nhiễm. Dù thọ nhận tất cả việc vui thích nhưng cũng không hủy hoại việc tu hành, được Phật khen ngợi, tán thán về chỗ thành tựu công đức.

Này Bồ-tát Quang Tụ Vương! Lại như người đánh cá ở đời, dùng lưới lớn giăng trong ao to, tùy theo ý muốn mà bắt được hết thảy cá, không để rớt xuống nước. Đại Bồ-tát có đủ phương tiện thiện xảo cũng lại như vậy. Tu pháp môn giải thoát Không, Vô tướng, Vô nguyện, đã được sự hộ trì của tâm Nhất thiết trí vững chắc, nên rất ráo không còn rơi vào chốn bùn lầy sinh tử, ở bất cứ chỗ nào, thân này diệt rồi, đều sinh vào cõi trời Phạm thiên.

